

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 10. svibnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Majka Nade (usp. Iv 19, 25-27)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U našem nizu kateheza o kršćanskoj nadi danas upravljamo svoje oči prema Mariji, Majci nade. Marija je u svome majčinstvu prošla kroz najtamniju noć. Od prvog pojavljivanja u povijesti evanđeljâ, Marija kao da je neki lik iz drame. Nije bilo jednostavno odgovoriti s "da" na anđelov poziv: a ipak ona, žena u cvijetu mladosti, hrabro odgovara, bez obzira što nije znala ništa o tome što je čeka. U tome nam času izgleda kao jedna od mnogih majki našega svijeta, hrabrih do krajnjih granica kad se radi o prihvaćanju u vlastitom krilu povijesti jednog novog čovjeka koji se rađa.

Taj "da" je tek prvi u nizu na dugom popisu poslušnosti – dugom popisu poslušnosti! – kojima je posut njezin put majke. Tako se Marija pojavljuje u evanđeljima kao šutljiva žena, koja često ne razumije sve ono što se događa oko nje, ali koja svaku riječ i svaki događaj prebire u svome srcu.

Ta raspoloživost nam omogućuje veoma lijep uvid u Marijinu psihologiju: ona nije žena koja zapada u očaj kad se suoči s nesigurnostima života, osobito kad se čini da ništa ne ide kako treba. Ona nije niti žena koja snažno prosvjeduje, koja proklinje životnu sudbinu koja nam često pokazuje svoje neprijateljsko lice. Ona je naprotiv žena koja sluša: ne zaboravite da postoji uvijek snažan odnos između nade i slušanja, a Marija je žena koja sluša. Marija prihvaća život sa svime onime što nam on pruža, sa njegovim sretnim danima, ali također s njegovim tragedijama koje bismo voljeli da nas nikada nisu snašle, pa sve do najcrnje noći, kad je njezin Sin pribijen na drvo križa.

Sve do toga dana, Marije gotovo kao da nema u evanđeljima: sveti pisci nam stavljaju do znanja to polagano nestajanje njezine prisutnosti, njezinu nijemost pred otajstvom Sina koji je poslušan Ocu. No, Marija se ponovno pojavljuje upravo u ključnom trenutku: kad se veliki dio prijatelja iz straha razbježao. Majke neće iznevjeriti, i upravo u tome trenutku, podno križa, nitko od nas ne može reći koja je patnja bila okrutnija: da li ona nevina čovjeka koji umire na mučilu križa, ili agonija majke koja prati posljednje trenutke života svoga sina. Evanđelja su u tome jezgrovita i

krajnje suzdržana. Majčinu su prisutnost zabilježila jednostavnim glagolom: ona je "stajala" (Iv 19, 25), Ona je stajala. Ne kažu ništa o njezinoj reakciji: je li plakala ili ne... ništa; izostavljen je čak i najkraći opis njezine patnje: na tim će se pojedinostima kasnije zadržati mašta pjesnikâ i slikarâ koji su nam podarili slike koje su ušle u povijest umjetnosti i književnosti. Ali evanđeljâ jednostavno kažu: ona je "stajala". Stajala je tamo, u najgorem trenutku, u najokrutnijem trenutku, i trpjela je zajedno sa sinom. Ona je "stajala".

Marija je "stajala", jednostavno je bila ondje. Ponovno je tu ona, mlada žena iz Nazareta, sada sa sijedima u kosi zbog protoka vremena, i dalje se hrvajući s Bogom kojeg se smije samo zagrliti, i sa životom koji je došao do praga najgušće tame. Marija je "stajala" u najgušćoj tami, ali je "stajala". Nije otišla. Marija je tamo, vjerna i prisutna, svaki put kad treba držati zapaljenu svijeću na mjestu gdje vlada magla i neprozirna tama. Ni ona još ne zna za uskrsnuće koje njezin Sin u tome trenutku otvara za sve nas ljude: ona je tamo zbog vjernosti Božjem naumu, službenicom kojeg se proglasila od prvog dana svojega poziva, ali također zbog njezina instinkta majke koja jednostavno trpi, svaki put kad joj dijete prolazi kroz patnju. Patnje majki: svi smo mi poznavali snažne žene, koje su se suočavale s mnogim patnjama djece!

Pronaći ćemo je ponovno na prvi dan Crkve, ona, majka nade, usred te zajednice učenikâ koji su bili tako slabi: jedan je Isusa izdao, ostali su pobjegli, svi su bili prestrašeni (usp. Dj 1, 14). Ali ona je jednostavno bila ondje, na najobičniji način, kao da je to nešto potpuno prirodno: u prvoj Crkvi obavijenoj svjetlom uskrsnuća, ali i Crkvi koja je činila prve nesigurne i drhtave korake u svijetu.

Zbog toga je svi volimo kao Majku. Nismo siročad: na nebu imamo majku – Svetu Majku Božju. Ona nas uči kreposti čekanja, pa i onda kada se sve čini besmislenim: ona se uvijek uzda u Božje otajstvo, i onda kad se čini da ga nema zbog zla u svijetu. Neka Marija, Isusova Majka koju je Isus darovao svima nama, trajno podupire naše korake i uvijek govori našem srcu: "Ustani! Gledaj prema naprijed, gledaj obzor", jer ona je Majka nade. Hvala!